

Csávossy Elemér

Zrinyi-gárda. Liga az erkölcs védelmére

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Csávossy Elemér S. J.
Zrinyi-gárda. Liga az erkölcs védelmére

A kalocsai érseki hatóságnak 1920. június hó 14-én 1777. sz. a. kelt engedélyével.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzet elektronikus változata. A füzet 1920-ban jelent meg Kalocsán az *Összetartás* című sorozat 4–5. füzeteként. Kiadta az Árpád R. T. könyvnyomdája és könyvkötészete. Az elektronikus kiadás a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Zrinyi Gárda	4
Csatariadó	4
A kalocsai alakuló gyűlés	5
A gyűlés lefolyása	5
Hűségeskü	5
Harc az erkölcstelenség ellen	7
Zsidó szellem	7
Keresztény szellem	8
Akié az ifjúság, azé a jövő	9
Liga az erkölcstelenség ellen	10
Zrinyi Gárda	10
A Zrinyi Gárda hivatása	12
Talpra magyar!	12
Keresztes háború	12
Mi a Zrinyi Gárda?	13
Tagság	13
Kötelességek	14
Mit akarunk?	16
Szervezkedés	16
A gárda szervezete	17
Ellenvetések	18
A Máriás zászló alá	21
A Zrinyi Gárda felhívása	22

Zrinyi Gárda

Csatariadó

„A piros pünkösdi lélek új életet hozott közénk is pünkösöd vasárnapján,” írja a Kalocsai Néplap 1920. május 26-iki számában. „A jézustársasági atyák intézetének dísztermében megalakult a *Zrinyi Gárda*, hogy gárdistái rettenthetetlen bátorsággal megtisztítsák közéletünket az erkölcstelenség senyvesztő fekélyeitől. ... Ez csatariadó volt.”

Csatariadónak is terveztük. Már rég lelkünk mélyén szunnyadozott ez a gondolat, mely most a Szentlélek ünnepén elemi erővel kitört belőle, hogy csatlakozásra szólítsa fel az egész országot, ha lehet az egész világot. Még Innsbruckban tanultam az egyetemen, mikor több hallgatótársam lelkében megfogamzott az a gondolat, hogy nagy nemzetközi ligát kellene alapítani a világszerte garázdálkodó és ifjat ifjú után, várost város után, nemzetet nemzet után romlásba döntő erkölcstelenség ellen. Majd kiszélesedett látókörünk és nemcsak a nemi erkölcstelenség elleni harcot karoltuk fel léleekben, hanem szemünk arra a sivár sivatagra is rászzegeződött, melyet az utolsó századok erkölcsnélküli és erkölcsellenes törekvései, bölcséleti és gazdasági rendszerei teremtettek minden téren: kipusztult az *erkölcsi közérzet* az emberiség sorsát kormányzó tényezők lelkéből, csak az egyén erkölcsös – ha még az, – a közélet amorális vagy antimorális, erkölcsnélküli vagy erkölcsellenes, tudomány, művészet, kereskedelem, gazdasági élet és politika egyaránt. Lehetetlen, hogy ha a köz erkölcstelen, az egyén soká megmaradjon erkölcsösségében.

Kísérlet is történt a katolikus világi elem nemzetközi egyesítésére világszerte, még Rómába is eljutott az ügy, mert befolyásos férfiak érdeklődtek az eszme iránt. De akkor még időszerűtlen volt a gyakorlati kivitel. Be kellett következnie, ami bekövetkezett, az évtizedek és évszázadok alatt felgyülemlett erkölcsnélküli páholyos törekvések világháborújának és utána a nagy világégésnek, a bolsevizmus kultúra romboló és társadalmat felforgató viharának, az államokat szétrobbantó, szabadkőműves békének. Csak most lehetett gyakorlatilag időszerűvé a nagy eszme megvalósítása.

Gondolat, melynek meg kell valósulnia, nem egy lélek mélyén szunnyadoz, hanem sokak sejtése, öntudatlan vágyakozása. Mint a hullám fel-feltör a tó felszínén, majd itt majd ott, ha valami megmozgatja mélységeit, úgy majd ebben majd abban az egyénben lesz tudatossá, ami már régen mozgatja az emberiség jobbik részét. Ez a természet és a kegyelem hatása. Budapesten is, még a háború előtt, ifjak csoportja alakult, mely hasonló szent célt tűzött ki nemes lelkesedésének és már-már a gyakorlat mezejére lépett, megpróbálkozott a küzdő téren nem sikertelenül. De a világháború vérözöne elfojtotta az ifjú lelkek tüzet. Újra Innsbruckból, egy kis magyar kolóniából indult ki a mozgalom és vetődött ide Kalocsára. Csodálatos, hogy találják meg egymást – mintegy véletlenül – a rokon lelkek. Itt az Alföld távoleső városában ifjaink között alakot öltött az eszme és nemzeti színbe öltözve, lépett ki a nyilvánosság elé. Nélkületek, kedves ifjak, sohasem lehetett volna megkezdeni ezt a mozgalmat, melytől az ország, a világ megújhdását várjuk. Oda kellett állítani egy maroknyi ifjú sereget, hogy rámutathassunk: Íme, ezek meg merik ragadni a zászlót, ha egyedül állanak is! Kövessétek példájukat! Ezt a sereget Lafranco István S. J., intézeti nevelőnek sikerült toborozni a VIII. osztályos növendékek között. „Régen vártuk mi már ezt az «új lelket», és nekünk, kik a család, a fiatalság s a nyilvános fórumok elposványosodásán legtöbbet aggódunk, nekünk szívesen kell segédkeznünk a Zrinyi-gárda ügyének előmozdításában”, írta róluk a helyi újság cikkírója.

A kalocsai alakuló gyűlés

Le kell írunk a gyűlést, mely a Zrinyi Gárda bölcsője volt. Születési napja 1920. május 23-a, pünkösöd vasárnapja. A Stefáneum intézet dísztermében gyűlt össze az ifjúság, (főgimnázium és tanítóképző intézet), kevés, de válogatott vendég tisztelte meg a zártkörű ülést, melynek célját sejtették ugyan, de részletezve senki sem ismerte. Azért hatott oly elemi erővel a jelenlévőkre a teljes valóság odaállítása: megalakult a Zrinyi Gárda, nem tanácskoznunk gyűltünk össze, hanem tenni. Ez volt ennek a gyűlésnek megragadó lélektana. Nem propaganda csinálta a Zrinyi Gárdát, szerény keretek közt indult meg, és ennek örülünk leginkább.

A gyűlés lefolyása

Pont 1/2 6 órakor a stefáneumi zenekar rázendített a Rákóczi-indulóra, mely rögtön megadta azt a riadószerű harci hangot, mely az egész gyűlést áthatotta végig, mintegy indulásra, rohamra vezényelt valamennyiünket. Utána Csávossy Elemér S. J. intézeti főfelügyelő emelkedett felszólásra és apostoli hévvel buzdított irtó harcra az erkölcstelenség romboló munkája ellen. Hatásos beszéde világtörténeti keretbe állította a Zrinyi-gárda hivatását.

P. Csávossy szavai óriási lelkesedést váltottak ki a jelenlévők lelkéből, melyet elfogultság nélkül írhatunk le, mert nem a beszéd szónoki fénye – tanú maga az idézett szó – hanem annak a benső feszültségnek felszabadulása idézte elő, mely egy rég kitörni vágyó eszmének volt szülöttje. Érezte mindenki, hogy saját szívének gondolatát tolmácsolta a szónok. „Ezt akartuk régen!” sugározta minden szem, hangoztatta minden „éljen”, erősítette minden taps. Sokan fel is állottak, hogy harci készségüket ezzel dokumentálják. Erre az ifjak közül Meák Géza VII. o. St. n. lépett fel és gyönyörű előadással szavalta Berzsenyi Dániel költeményét a „Magyarokhoz!” Nem lehetett volna alkalmasabb zenedarabod közbeiktatni, mint volt a Zrinyi operának fináléja, melyet az intézeti vegyes zenekar játszott meglepő precizitással. Rá Ikotity József VIII. o. np. nem kisebb lendülettel, mint elődje, elszavalta Berzsenyi ódájának pendant-ját, Mindszentynek remek versét a „Magyarokhoz!” Majd M. Lafranco István S. J., aki már az eszme születésénél is őrt állt, mélyen átértzett, lelkes beszédben ismertette a Zrinyi Gárda feladatát és szervezetét. Osztatlan figyelemmel hallgatták szavait.

Hűségeskü

Beszédének elhangzása után tán az előbbinél is hosszabban tartó viharos taps volt a válasz a közönség részéről, melyet csak az szakított félbe, hogy a 10 ifjú levante fölállott hűségi fogadalmának letételére. Tízen voltak: Ádám Aladár, Dörner András, Hauer Ferenc, Ikotity József, Matos Lajos, Mazur Gyula, gr. Serényi Rezső, Tahy Ferenc, Tóth István, Vendel Géza. Gyönyörű jelenet volt. A zászlótartó Török Győző VIII. o. St. n. két apróddal, Zrinyi-díszbe öltözve, fölemeli a máriás fehér zászlót, majd meghajtja, a 10 levante határozott kézmozdulattal megragadja eszménye jelvényét, szeme szikrázik. A jelenlévők mind felállnak és Lafranco olvassa a fogadalom szövegét: „Én Istenem, Egyházam és Hazám iránti szeretetből a fehér máriás zászlóra fogadom ...” Meghatottság vesz erőt valamennyiünkön, némelyek szemében könny csillog. „Ez volt első áldozásom után életem legszebb napja,” mondta intézeti felügyelőjének egyik a leventék közül. Majd az „Oh Nagyasszony” harsog el a terem falai között, és az ülés elnöke, P. Csávossy e szavakat intézi a felesküdt vitézekhez: „Kedves Leventék! Letettétek hűségi eskütokeket a fehér máriás lobogóra, tartsátok erős kézzel ezt a zászlót, ne engedjétek soha kisiklani kezeitekből. Küzdelemben fog kerülni, igen megvallom; de annak homlokára fogja tűzni a halhatatlanság

babérkoszorúját Isten és a Nagyasszony, aki kitart mindvégig. Legyetek meggyőződve róla, hogy fogadalmatok megtartásával többet tesztek a haza megmentésére, mintha véres karddal küzdenétek szabadságáért. Mert az volt az első hazaáruló, aki elpusztította ifjúságunk erkölcsét, és aki azt visszaállítja, az lesz az új honalapító. Menjetek, és újítsátok meg a világot a tiszta keresztény erkölcs ragyogásával.” Majd a vendégekhez fordulva: „Köszönöm a m. t. vendégeknek, hogy jelenlétükkel megtisztelték gyűlésünket, és kérem, legyenek lelkes pártfogói, támogatói a Zrínyi Gárdának; segítsenek tanácsukkal, szóval vagy írásban, a Gárda megszervezésében.”

A Himnusz zárta le a gyönyörű ülést, melyről valamennyien meghatottsággal távoztak.

Harc az erkölcstelenség ellen

P. Csávossy Elemér S. J. beszéde a Zrinyi Gárda kalocsai alakuló gyűlésén.

Mélyen Tisztelt Vendégek, Kedves Ifjak!

Nagy jelentőségű és igen fontos dologra hívtuk össze ezt a gyülekezetet. Nem hiába van ma pünkösdi vasárnapja, melyen a Szentlélek leszállt, hogy megújítsa a föld ábrázatát. Vessünk egy pillantást ennek az eseménynek világtörténeti jelentőségére! Egy egész pogány kultúra állott szemben ezzel a pünkösdi szellemmel, egy kultúra minden természetes nagyszerűségével, fényével és pompájával, de egyszersmind minden erkölcstelenségével, gonoszságával és romlottságával. Elhatalmasodott az egész világon és rabigába ejtette a népeket és országokat. Ott ragyog Róma hatalma és kápráztató fényt szór arra a világra, melyet vaskarmai közé szorított és ezzel együtt alávetett demoralizáló, erkölcsrontó szellemének. Ott tündökölnék Athén iskolái, ott fényeskednek Alexandria könyvtárai, mindmegannyi gócpontjai ennek a kultúrának, mindmegannyi hirdetői ennek a pogány szellemnek. Gazdagság és erő, nagyság és hatalom, művészet és tudomány kezét fogják, szövetséget kötnek, hogy az erkölcsi nihilizmusba sodorják bele a világot. Evvel a szellemmel veszi föl a harcot a pünkösdi szellem, ennek a kultúrának izen hadat tizenkét ismeretlen halász, apostol, egy megvetett ország fiai. Szembeszállnak Róma hatalmával és gazdagságával, szembe a hellén kultúra minden finomságával, mindennel, ami természetesen nagy, vonzó és szép, – de az erkölcstelenség és a dekadencia szolgálatába állott, – és a pünkösdi szellem győzött. Mi látszott sikertelenebbnek, mint ez a harc, mi lehetlenebbnek, mint ez a győzelem? És mégis megtörtént. Minek köszönhető ez a győzelem? A keresztény szellem világot megújító ősergiájának és természetfölötti életerejének.

Zsidó szellem

Ma is hasonló lehetlenséggel kell megküzdenünk nekünk, kik a keresztény jelszót tűztük ki zászlónkra. Mert ugyanabból az országból, melyből a pünkösdi szellem indult ki a világba, vele együtt más szellem is áradt ki, hogy századokon át fölvegye vele a harcot. Örökké megrendítő marad az a kép, melyet hazánk nagy festője, Munkácsy állított szemünk elé: Krisztus Pilátus előtt. Minden szájból azt a kiáltást véljük hallani: Nincs királyunk, csak a császár! Vére rajtunk és gyermekeinken! Ez az a pillanat, mely ezentúl végighúzódik a századokon keresztül és ellentétbe helyezi ennek a népnek szellemét a pünkösdi szellemmel – ellentét, mely az apostol szavai szerint csak az idők végén fog megszűnni. Nem antiszemita beszédet akarok mondani, de rá kell mutatnom ennek a szakadásnak és ellentétnek világtörténeti jelentőségére a kereszténység fejlődésében, küzdelmeiben és vívódásaiban az antikrisztusi szellemmel. Az a nép, mely hivatva volt, hogy áldása legyen a világnak, átka lett a nemzeteknek. Nem szólok arról, hogy már Szent Pál idejében, a kereszténység bölcsőjénél, ez az antikrisztusi zsidó szellem volt a legnagyobb gát, mely útját állotta a pünkösdi szellem terjedésének. Nem szólok arról, mily szerep jutott ennek a népnek a keresztények üldözésében a római császárok alatt. Nem szólok arról, hogy még a keresztény középkorban is mily veszedelmet jelentett a zsidó szellem és faj a kereszténységre nézve. Csak az újkornak szellemi és gazdasági áramlataira akarok rámutatni, melyek főleg a XVII. századból kiindulva, eljuttatták a kereszténységet, a világot, hazánkat a bolsevizmus örvényébe. A századokon át, az egész világtörténeten keresztül, az első pünkösdi napjától a mai napig, mindig ez a szellem volt az, mely a népek és országok dekrisztianizációját,

elkereszténytelenedését szolgálta, és ahol nem vezetett, ott legalább a vezetők szolgálatába szegődött, az erősekkel szövetekezett.

A XVII. századból indult ki ez a szellem, mely lassanként az egész társadalmat dekrisztianizálta. Ott áll az elsők között Spinoza, a zsidó bölcselem, akinek hatása még a XIX. század német bölcseleminél is érezhető, Schellingnél, ki belőle merített. A keresztényellenes bölcselet bölcsojénél áll Spinoza. Az irodalom terén ennek a szellemnek ad kifejezést Lessing Náthánja, melyben a hitetlen, keresztényellenes világfelfogás teljes drámai kifejezését nyeri, ha maga a költő nem is tartozott a zsidó fajhoz. Megtestesült a német irodalomban ez a zsidó, antikrisztusi szellem Heine költeményeiben, melyeknél frivolabbakat, – pregnánsabb kifejezését a zsidó szellemnek nyugat-európai köntösben – a világirodalom nem mutatott fel. Mi a szabadkőművesség, ez a titkos egyház- és vallás-bomlasztó szervezet, más – főleg hazánkban –, mint a szervezett zsidóság, a megtestesült zsidó szellem? A kimutatások bizonyítják, mily szerep jut a zsidóságnak a szabadkőművességben más országokban is. Miért lépett közbe Korvin Ottó kivégzésénél Hollandia és Angolország kiküldöttje, ha nem azért, mert Korvin a szabadkőművességnek nagybecsült tagja volt? Nemcsak a századokon húzódik végig ez az antikrisztusi, keresztényellenes szellem, hanem hatalmába ejtette az egész életet, föllép és elhatalmasodik minden téren. Kereskedelem, gazdasági élet, irodalom és művészet, tudomány, sőt még az erkölcs is karmai közé esett. Soha hatalmasabbnak nem mutatkozott ez a szellem az egész világon, mint napjainkban. Legyünk őszinték és feleljünk meg ezekre a kérdésekre igazság szerint. Van-e csak valami szava is a keresztény erkölcsnek a világkereskedelemben, van-e szava az államok gazdasági és politikai törekvéseiben? Van-e szava a tudományban, szava a művészetben, szava a nyilvános erkölcsvédelemben, melyet még a szabadelvű és szabadkőműves kormányok is szükségesnek tartanak? Aki erkölcsös és keresztény ezeken a tereken, az erkölcsös és keresztény, mivel maga akarja, de a nyilvánosság, az már régen megszűnt keresztény lenni, emancipálódott a katolikus egyház befolyása alól. A liberalizmust nem zsidó alapította ugyan, de a liberalizmus tette nagygyá a zsidót és fordítva, a zsidó tette nagygyá a liberalizmust. Aztán átcsapott, és kommunistává lett, mert érdeke így követelte.

Keresztény szellem

Ami a századokon át dekrisztianizálta a világot minden téren, abból Magyarországnak is bőven kijutott. Magyarországon fokozott mértékben érvényesült mindaz, amit az egész világról mondtunk. Tanúja ennek a múlt év. Fölösleges rátérni a múlt eseményeire, azokat mindenki ismeri. Csak egy dologra hívom fel figyelmüket, mélyen tisztelt vendégek és kedves ifjak, amire talán nem is gondoltak. A mai napon, ebben az órában, írtuk alá tavaly kényszerítve a jegyzőkönyvet, melyben a Stefáneumot a kommunistáknak átadjuk. Minek köszönhetjük azt, hogy intézetünköt meg kellett válnunk? Minek köszönhetjük, hogy országunkat feldarabolták, vad hordák martalékává tették, hogy megsemmisítettek, a nemzetek utolsójává tettek, birtokunkat elvették, vallásunkat sárba tiporták? Minek köszönhetjük azt és ez a legszomorúbb, hogy mindezt tétlenül néztük, összetett kezekkel szemléltük, meg sem mozdultunk? Nem másnak, mint annak a demoralizáló és dekrisztianizáló szellemnek, mely köztünk már évek és évtizedek hosszú során át működött és rágott nemzetünk életgyökerén, bomlasztott, mételyezett, romlásnak indított és végre robbantott.

Végre is a csapások súlya alatt felébredt az ország és föléledt újra a keresztény szellem, mibennünk is. Megértettük, hogy csak egy dolog segíthet rajtunk, visszatérni arra az alapra, melyen az ezeréves Magyarország föllépuilt, a keresztény katolikus vallás szilárd alapjára. Ezt az első belátást követte a második: megértettük, hogy hol kell kezdeni a keresztény katolikus világ fölépítését. Nem hangzatos jelszavakkal, de pusztán külső erőszakkal, üldözésekkel sem

fogjuk legyőzni soha ezt a szellemet, mely megrontja a világot és keresztényellenessé teszi. *Szellemet csak szellemmel lehet legyőzni.* Pusztán fizikai erővel szellemet ideiglenesen elnyomni lehet ugyan, de kiirtani nem. Az elnyomatás után annál elemibb erővel tör utat magának és áradatként özönl el a világot. Az antikrisztusi szellemmel szembe kell állítani a keresztény szellemet. Kereszténnyé kell tenni és erkölcsössé a nyilvános életet, kereszténnyé a kereskedelmet, kereszténnyé a politikát, kereszténnyé a művészetet, kereszténnyé a tudományt. Ki kell irtani az antikrisztusi szellemet az egész vonalon, minden téren, szembeszállni vele, ahol csak mutatkozik. Egy egyetemi tanár azt mondta a háború folyamán, hogy a XX. századnak az erkölcs századának kell lenni. De az ő szájában ez a szó csak hangzatos frázis volt, mert maga is a kommunizmus erkölcsromboló zászlajához csatlakozott, érthető is, hiszen annak a fajnak fia volt, melynek erkölcsrontó művét szemléltük. De az ő szava legyen valóság és igazság a mi ajkunkon. Igen, a XX. századnak az erkölcs és pedig a keresztény katolikus erkölcs századának kell lenni, annak az erkölcs századának, mely már egyszer megreformálta a világot. A XVI. század óta erkölcsnélküli és erkölcsellenes lett a világ; a XX. század ülje meg a keresztény erkölcs diadalát az egész világon. Akármilyen lehetetlennek lássék is, ennek meg kell lenni; különben az erkölcsi nihilizmus felé tart a világ.

Akié az ifjúság, azé a jövő

Hallom már az ellenvetést, mely felém hangzik: Gyönyörű eszme, de nagy utópia! Mélyen tisztelt vendégek, kedves ifjak! Mi nem szép eszmékét hirdetni jöttünk, nem légvárat építeni, mi tenni akarunk. Tudjuk, hogy nem lehet az egész vonalon egyszerre megváltoztatni a csatasor állását, de keresztültörni akarunk azon a fronton, melynek elfoglalásától függ harcunk sikere. Hol kell kezdenünk a világreformot? Itt maga az ellenség jön segítségünkre. Nem is kell kutatnunk, ő maga megmondja és megmutatja. Jól tudták, hogy hol kell kezdeni a felfordulást és arcátlan nyíltsággal hirdették: „Legyen a mienk az ifjúság, és mienk lesz a jövő, mienk lesz a világ! Az ifjúság pedig a mienk lesz, ha megrontottuk tisztaságát.” Ezzel a csalétekkél, sajnos, ezzel hódították meg ifjainkat és hajadonainkat. Ezzel a csalétekkal vonták bele titkos társulatokba, ezzel tették őket a felfordulás eszméjének zászlóvivőivé. A kommunizmus ki akarta irtani a vallást, megsemmisíteni a hazát, megbontani a társadalmat: azért a szabad szerelmet hirdette és a nemi zabolázatlanságnak kaput nyitott. De ez nem kelti fel csodálkozásunkat, az náluk természetes dolog; csodálatos az, hogy még ma is, a keresztény kurzus alatt folyik az erkölcsrontás. Csodálatos az, hogy ma a keresztény kurzus alatt ott mer mutatkozni a kirakatokban és állomásokon a „Fidibus” és a „Simplieissimus”, ott mer mutatkozni az üveg mögött finom polcon a főváros minden piszka és mérge; csodálatos az, hogy a mozik és színházak, még ma sem erkölcsösebbek, mint voltak azelőtt; csodálatos, hogy üldözik a zsidó üzérkedőt, de nem a zsidó színészt és színésznőt. Ez lelkekkel üzérkedik, a haza virágával és nagyobb pénzt szerez, mint az árdrágító. Csak át kell futni a mozik műsorát világszerte és itt Magyarországon, és látni fogjuk, mily tervszerű erkölcsrontás folyik e téren. Csodálatos az, és itt a ti szavaitokra, vallomásaitokra hivatkozom kedves ifjak, csodálatos, hogy amint magatok mondjátok, a keresztény kurzus alatt rosszabbak az erkölcsök a családokban, mint voltak a kommunizmus alatt. Nem teheti ki lábát az ifjú az utcára, hogy hármásával, ötösével ne fussanak utána és a családi játékok egész raja szándékosan oly helyzetekbe ne hozza őt, hogy alig képes megállni helyét a csábítás ellen. Csodálatos, de szomorú jelenség, hogy sehol a világon nincs több piszkos, műveletlen beszéd és káromkodás, mint itt nálunk a keresztény Magyarországon, hogy jóformán társaságba sem mehetünk anélkül, hogy ily beszédeket és tréfákat ne kellene végighallgatnunk. Szomorú dolog, hogy a fogságból visszatérő tiszt bevallotta, hogy épp a magyar foglyok tüntették ki magukat leginkább ocsmány beszédeikkel,

mintha csak egész észjárásuk a fertő körül forogna. Nem lehet utazni, hogy száz erkölcsrontó szót, viccet, tréfát ne kelljen bevennünk.

Liga az erkölcstelenség ellen

Itt kell megkezdeni a világreformot, a keresztény eszme diadalútját hazánkban és az egész világon, az egyéni erkölcs megjavításával szexuális téren. Ezt tanultuk meg ellenfeleinktől: ott kell megkezdeni a megújodást, ahol kezdetét vette a rontás. Az ifjúságnak magának kell megmozdulnia és fölvenni a harcot megrontói ellen. Ezt akarjuk tenni a mai napon. Itt áll előttem 10 ifjú, aki lelkesen ragadja meg a fehér zászlót, önszántából és megfontoltan hadat üzen ellenségének. Irtó harcot vivni kész az erkölcstelenség minden fajával. Becsületszóra kötelezi magát, hogy *amennyire tőle függ* és az okosság szabályaival megegyeztethető, meg nem tűr körében vagy legalább felszólalás nélkül nem hagy semmiféle súlyosabb erkölcsrontó beszédet, becsületbeli sérelemnek tekint minden, csábítást és utcai kerítést, elnémítja az erkölcstelen dalokat, becukatja az erkölcsrontó színházakat és mozikat, lehetlenné teszi a korrupció nyilvános garázdálkodását. Ez az a hatalmas passzív és erősen aktív ellentállás, ez az az irtó harc, melyre becsületszóra kötelezi magát ez a tíz ifjú levante. Ligát alkot, szövetkezik és támogat mindent pozitív irányban is, ami az erkölcsök nemesítését célozza. De ez csak a kezdet, ami itt a zártkörű ülésen szemünk előtt le fog játszódni. Két dolog szükséges. Meg kell mozdulni az egész országnak, egységesen talpra kell állani minden egyesületnek, nem ifjakhoz egyedül intézzük felhívásunkat, minden családfőnek, minden hivatalos közegnek talpra kell állnia, az egész sajtónak riadót kell fűjnia közös harcra az erkölcstelenség ellen. Ez első feladatunk. Vele egyidejűleg egyeseket kell kiképeznünk, akik szívvel-lélekkel hívei a nagy eszmének, tántoríthatatlanul állanak erkölcsi elveik alapzatán, egészen a fehér zászlóhoz szegődnek. Ezek fognak lelki gyakorlatot végezni a legközelebbi hetekben, lelküket átgyúrni és idomítani, hogy megedződjenek, megacélosodjanak a nagy harcra, mert ők fogják kiállni a nap hevét. Egész emberekre van szükségünk. Itt a hely, hogy kitérjek arra, amiről eddig kifejezetten nem szóltam; a mi szövetkezetünk – ez eltökélt akaratumk – vallásos és katolikus alapon fog állani. A tapasztalatra hivatkozva főnhangon hirdetjük, hogy csak a vallás képes az embert testi vágyainak feltétlen urává tenni. Rámutatunk azokra a kezdeményezésekre, melyek naturalisztikus alapra helyezkedve, a sikertelenség meddőségében pusztultak el, amint keletkeztek. Tudjuk, hogy a természetes eszközök hatalmas segítői az isteni kegyelemnek, becsüljük és nagyra vagyunk velük, alkalmazásba hozzuk jobban, mint bárki más, de abban a meggyőződésben élünk, hogy homokra épült az a ház, mely nem épült a kegyelem sziklaszirtjére. Mi természetfölötti eszközökkel dolgozunk. Ez fogja garantálni sikerünket.

Zrinyi Gárda

A liga neve pedig „Zrinyi Gárda” lesz, a hadvezérnek és költőnek emlékére, kinek születése háromszázadik évfordulóját üljük meg ez évben. Ő hazánk legnagyobb fiainak egyike, dicső hős és hithű férfiú, aki megmutatta, hogy vallás, imádság és tisztaság nem vénasszonyokat, gerinctelen mamlaszokat és tehetetleneket, hanem harci hősokeket nevel. Zrinyi Gárda lesz a neve és a Nagyasszony zászlajára, a máriás lobogóra teszi le fogadalmát, a lobogóra, melyet Zrinyi karja vitt a csaták tüzébe.

Ez lesz a kezdet. Tudjuk és meg vagyunk győződve róla, hogyha nemileg tiszta nemzedék lép föl az élet küzdő terére, akkor mienk a győzelem az egész vonalon. Igazságosság és erkölcsösség fogja irányítani a gazdasági életet, meg fog szűnni az az áldatlan osztályharc birtokos és vagyontalan, proletár és kapitalista, gazdag és szegény között; igazságosság és erkölcsösség fogja kormányozni a kereskedelmi és politikai életet, igazságosság és

erkölcsösség fogja rányomni bélyegét az egész társadalomra, művészet és tudomány a keresztény eszme szolgálatába áll. *Mert azé a társadalom, akié az egyén; az egyén pedig annyit ér, amekkora fegyelmezettsége szexuális téren.* Itt rejlik a társadalmi kérdés súlypontja.

Mélyen tisztelt vendégek, kedves ifjak! Ma van az évfordulója annak a napnak, melyen intézetünket bezárták a kommunisták. Szent bosszú indítja a Zrinyi Gárda első leventéit arra, hogy ma lépjenek ki a nyilvánosság elé szent elhatározásukkal; ma üzenünk hadat annak az erkölcsrontó szellemnek, mely az örvénybe sodorta ifjúságunkat, nagylétünket, otthonunkat, hazánkat. Itt az intézet udvarán hirdette a kommunista szónok május elsején: „Még egy év és az egész világ meg fogja ülni vörösbe öltözve ezt a napot!” Nem így lett. Mi szerényebbek vagyunk. Még egy év és reméljük – nem hogy az egész világra kiterjedt már a Zrinyi Gárda eszméje –, de reméljük, bízva bizakodunk, hogy hazánkban sikereket tud már felmutatni az a kis csapat, mely ma indul el a legdicsőségesebb, de legnehezebb frontra. *Induljon ki a Szentlélek sugallatától ihletve, küzdeni, vérezni, ha kell, meghalni azért a szent eszméért, a férfítisztaságért!*

A Zrinyi Gárda hivatása

M. Lafranco István S. J. előadása a kalocsai alakuló gyűlésen.

Talpra magyar!

Ha Petőfi „Nemzeti dala” volt az, mely 1848-ban talpra állította az országot, akkor most ezerszeres erővel kellene a magyar nép fülébe dörögni:

Talpra magyar, hí a haza,
Itt az idő, most vagy soha.
Rabok legyünk vagy szabadok
Ez a kérdés, válasszatok!

Mert rabok vagyunk. Százszor inkább rabok, mint voltunk 48-ban: rabjai vagyunk külső és belső ellenségeinknek, de legelsősorban a tulajdon szívünket rágó erkölcstelenségnek.

Az előttem szóló főtisztelendő páter ékesen megmutatta, mint zsarnokoskodik felettünk a magyart rontó, idegen, léha zsidó kultúra és én csak azt a tényt szeretném megállapítani, hogy nem tudott volna ebben az országban lábrakapni az erkölcstelenség vallása: a bolsevizmus, ha népünket már előre meg nem rontotta volna az erkölcstelenség; és nem tudták volna országunk 2/3-ad részét elrabolni zsvány hordák, ha egy lesüllyedt magyar mágnás: Károlyi Mihály és egy lesüllyedt magyar pap: Hock János és társaságuk nem játszották volna azt önként ellenségeink kezére.

Most rabságban sínylődünk. De még ennél a rabságnál is borzasztóbb az a rabiga, mely alá a gerinclágyító és velőt kiszívó erkölcstelenség maga hajt minket.

Nem feladatom ezt beszédem keretében bőven bebizonyítani, de az nem is szükséges, mert aki hallotta az előbb elhangzott beszédet és csak némiképp ismeri azokat a szomorú statisztikai adatokat és orvosi kimutatásokat, melyek kéréletlenül leleplezik az ország közerkölcsei állapotát és fajunk pusztulását, az igazat fog nekem adni, mikor azt mondom, hogy nyakig süllyedtünk és *fuldoklunk az erkölcstelenség bűzhödt mocsarában*.

Arra sem terjeszkedhetem ki, hogy kutassam, mi ennek a vésztes rabságnak az oka, terjesztője és hogy kiket terhel a felelősség, amiért ennyire jutottunk; az én fejtegetéseimnek csak egy kérdése van:

Rabok legyünk vagy szabadok?
Ez a kérdés, válasszatok!

Látom az arcotokról kedves ifjak, hogy erre a kérdésre csak úgy felelhetünk, hogy esküre nyújtjuk kezünket és úgy fogadjuk:

A magyarok Istenére esküszünk,
Hogy rabok tovább nem leszünk!

Keresztes háború

Rabok vagyunk és nem akarunk azok maradni. Mit jelenthet ez mást, mint azt, hogy *tennünk kell valamit!* Valami nagyot, valami komolyat, ami végre gátat tudjon vetni annak a

galíciai szagú erkölcsbontó áramlatnak, melyet nem Szent István és Szent László népe talált fel és hozott országunkba, hanem idegen vámpírfajzat lopott titkon Mária országába, hogy megrontsa és tönkresilányítsa népünket.

De hát *mit tegyünk?* Bosszuljuk meg magunkat a fő méregkeverőkön? Irtsunk ki szent haragunkban minden zsidót?

Nem! Pusztá antiszemitizmussal az országot megmenteni nem lehet.

Nem védem én a zsidókat, mert a zsidókat védeni nem lehet, – hanem csak azt mondom: *Ne a zsidókat pusztítsuk ki először, hanem a mérgüket; ne a zsidókat száműzzük először az országból, hanem a dalaikat, írásaikat, újságjaikat, könyveiket, divatjaikat és egyéb piszkukat; különben úgy járunk, mint az az ember, aki agyonüti a mérges viperát, utána pedig kiszívja annak a méregfogát.*

Igen, ha mégegyszer fel akarjuk támasztani hazánkat, ezt az agyonsebzett oroszánt, akkor hadat kell üzenünk, *keresztes háborút kell hirdetnünk minden nyilvános erkölcsrontás, minden őszikeresztény, magyar erényeinket kiölő kultúráramlat ellen.*

Ezt a keresztes hadjáratot akarta megindítani a kalocsai Stefáneum III. szakasza akkor, mikor elhatározta, hogy „Zrinyi Gárda” néven olyan szervezetet avatott, mely hivatva lesz ezt a nagy nemzetvédő és nemzetmentő munkát elvégezni és ennek a Zrinyi Gárdának a zászlóbontását ünnepeljük mi mai gyűlésünkkel.

Mi a Zrinyi Gárda?

Mielőtt azonban felesküdnénk a Zrinyi Gárda szabályaira, legyen szabad röviden, de mégis kissé behatóbban ismertetnem a Zrinyi Gárda mibenlétét, hogy úgy mélyen tisztelt vendégeink megismerhessék szándékunkat, mint mi is megfontolhassuk mégegyszer, mit is fogadunk akkor, mikor a Zrinyi Gárdába belépünk!

Mi a Zrinyi Gárda?

A Zrinyi Gárda olyan szabad szervezetű, vallásos, társadalmi egyesület, mely célul tűzte ki magának a keresztény erkölcsök hathatós védelmét és pedig nemcsak azáltal, hogy tagjaiból fedhetetlen erkölcsű embereket nevel, hanem úgy is, hogy megakadályoz, megtámad minden nyilvános erkölcssértést és így letörni igyekszik azt a léha, világnézetnélküli, modern zsidókultúrát, mely országunk keresztény népét tönkreteszi.

A Zrinyi Gárda célja tehát a magyar nép keresztény erkölcsének védelme és így a keresztény Magyarország megmentése a végromlástól.

Hogy ezt a célunkat elérhessük, a gárda minden egyes tagja becsületszóval és írásban kötelezi magát, hogy jelenlétében nem tűr meg semmiféle nyilvános, súlyosabb erkölcssértést, legyen az színdarab, kirakat, beszéd, dal vagy bármi más.

Tagság

A Zrinyi Gárda tagja lehet bármely legalább 18 éves férfi, akit legalább 3 régi tag ajánl. (Később nők számára is megalakítjuk a Gárdát.)

A tagok felvétele nem megy minden nehézség nélkül. Aki ugyanis be akar lépni a gárdába, köteles legalább 3 hónapi próbaidőt betölteni. E próbaidő alatt a jelöltek jelöltoktatásban részesülnek, lehetőség szerint háromnapos lelkigyakorlatot végeznek és tartoznak megmutatni, hogy sem kellő erkölcsi értékük, sem a szükséges erélyük és bátorságuk nem hiányzik ahhoz, hogy a gárda derék tagjai lehessenek. A próbaidő letelte után a jelöltet, ha 3 tag ajánlja, ünnepélyesen taggá avatják.

A tagavatás úgy történik, hogy a jelentkező valamely máriás zászlóra, templomban vagy máshol több gárdista jelenlétében leteszi gárdista fogadását egy évre és ugyanezt írásba foglalva benyújtja a gárda vezetőségéhez. Ha egy év leteltével mindkét részről kívánatosnak

tartják, akkor további egy évre megújítja fogadását. Ha három év múlva egyes tagok kívánják: lehetnek örök fogadást, ellenkező esetben ismét csak évről évre.

A tagavatáskor a tagok *jelvényt és fényképes igazolványt* kapnak, de ugyanakkor becsületszavukra ígérik, hogy abban az esetben, ha a gárdából bármely okból kiválnának, a jelvényt és igazolványt a gárda vezetőségének visszaszolgáltatják. – Erre az óvintézkedésre azért van szükség, mert felelőtlen egyének könnyen visszaélhetnének a gárda jelvényeivel és így a Zrinyi Gárdát kompromittálhatnák.

A *tagajánlás* is szigorú korlátozások között történik. A tagok ugyanis, mikor fogadásukat leteszik, arra is becsületszavukat adják, hogy csak olyan tagokat fognak a gárdába ajánlani, akiknek erkölcsi értékéről és a Zrinyi Gárdába való rátermettségéről kezeskedni tudnak.

Végre a Zrinyi Gárda vezetőségének joga van az olyan tagot, aki ugyan tett már fogadást, de erkölcsi magaviselete miatt a gárdának inkább kárára, mint hasznára válnék, a gárdából *kizárni*, illetőleg a következő renovációnál jelvényét és igazolványát visszakövetelni. Ezt azonban csak akkor fogja a vezetőség megtenni, ha súlyos oka lesz rá, és ha a tag kizárását legalább 5 tag követeli.

Aki e szabályokat túlszigorúaknak tartaná, annak csak azt válaszolom, hogy a Zrinyi Gárda azért gárda, hogy tagjai sorában csakis válogatott elit társaságnak legyen helye és azért viseli egyik legnagyobb katolikus magyar hősünknek: Zrinyi Miklósnak nevét, hogy gyöngye, ingatag félembereket meg ne tűrjön zászlai alatt.

Kötelességek

Ami már most a tagok kötelességeit illeti, arra legkönnyebben megfelelhettek, ha felolvasom a gárdisták fogadalmi mintáját:

A
Zrinyi Gárda
fogadalmi mintája

Én II. II. Isten, Egyházam és Hazám iránti szeretettől a fehér máriás lobogóra fogadom, hogy a keresztény magyarságot tovább rontó, erkölcsirtó áramlatnak, tehetségem szerint gátat vetni igyekszem, s azért becsületszavamra fogadom, hogy a mai naptól számítva egy éven belül, hacsak az reám nézve súlyos kárral nem járna, a Zrinyi Gárda szabályainak szelleméhez és az okosság követelményeihez mérten: társaságomban vagy jelenlétemben nem tűnök meg vagy legalábbis tiltakozás nélkül nem hagyok semmiféle súlyosabb nyilvános erkölcssértést, legyen az utcai csábítás, erkölcstelen színház, film, kirakat, kép, könyv, dal, káromkodás vagy beszéd.

Továbbá becsületszavammal kötelezem magam, hogy a Zrinyi Gárdába való felvételre csak olyanokat ajánlok, akiknek erkölcsi értékéről és a Zrinyi Gárdába való rátermettségéről kezeskedni tudok: és hogy abban az esetben, ha egy év leteltével jelen fogadásomat bármely okból meg nem újítanám, tagsági igazolványomat és jelvényemet a Zrinyi Gárda vezetőségének visszaszolgáltatatom.

Végül pedig ígérem, hogy a Zrinyi Gárda minden mozgalmát tehetségem szerint támogatni fogom.

Kelt _____

aláírás

A fogadás szövegéből világosan kitűnik, hogy a gárdisták becsületbeli kötelessége minden súlyosabb erkölcsértés elleni tiltakozás és küzdelem.

Mivel azonban becsületszóról van szó és a gárda nem akar tagjaitól hősi cselekedeteket kívánni, azért e kötelesség nem minden körülmények közt áll fenn. Így a fogadási szöveg szerint nem köteles a gárdista felszólalni, ha az reá nézve súlyos kárral járna. (Alattvaló, alkalmazott feljebbvalójával szemben, katona tisztjével szemben stb.) Két zsinórmérték szerint ítéletjük meg, mikor kötelesség a felszólalás és mikor nem. Az egyik a Zrinyi Gárda szabályzata, mely nyomtatásban meg fog jelenni és mely pontosan fogja körvonalazni a kötelezettség terjedelmét, a másik az okosság szabálya. Ha tehát az okosság azt mondja: ebben az esetben jobb volna a tiltakozást elhagyni, elhalasztani, alkalmasabb időben megtenni, akkor nem kötelességem a fogadalmi szöveg szerint tiltakozni. Így ha valaki tudja, hogy egy üzletben legfeljebb kinevetnék, ha bemenne tiltakozni a kirakat szennye miatt, akkor nem megy be rögtön, hanem összehív előbb egy pár gárdistát, akikkel azután hatásosan követelheti a szennyes kép, könyv stb. eltávolítását. Ha más alkalommal vasúton utazom olyan fülkében, melyben csupa félig ittas, durva emberek sértik beszédjünkkel a köztisztességet, de tudom, hogy felszólalásomnak úgy sem lehetne más eredménye, mint az, hogy még jobban ingerelném őket a csúnya káromlásra, vagy hogy kitenném magam durva szitkaiknak, akkor okosabb dolog, ha hallgatok vagy távozással fejezem ki megütközésemet. Ha végre például mások vendégeként ülnék a páholyban olyan előadáson, mely sérti az erkölcsösséget, de tiltakozással nem magamat, hanem szíves vendéglátóimat hoznám nagyon kellemetlen helyzetbe, akkor reájuk való tekintettel nem kötelességem a tiltakozás.

Nem kötelez a fogadás külföldön sem, amíg a Zrinyi Gárda eszméje csak Magyarországon fog élni, különösen akkor nem, ha az idegen nyelvben nem lévén járatos, csak nevetségessé vagy érthetlenné tenném magamat tiltakozásommal.

De igenis becsületbeli kötelességem a súlyosabb erkölcsértések elleni tiltakozás akkor, amikor a fent elsorolt okok nem jogosítanak fel kivételes hallgatásra.

Miért tettük be a fogadalmi szövegbe e szavakat: „Isten, Egyházam és Hazám iránti szeretetből a fehér máriás lobogójára fogadom”? Azért, mert ezzel ki akartuk fejezni azt a határozott akaratunkat, hogy a Zrinyi Gárda szilárd katolikus vallásos alapon épüljön fel és onnan soha le ne csúszhassék! Jól tudjuk, hogy csak olyanok lehetnek az erkölcsök védői, akik meggyőződésből vallásosak. Aki el akarná választani az erkölcsösséget a vallásosságtól, az a bünt választaná el az erénytől, mert erkölcsösség vallásosság nélkül nem lehetséges.

És hogy miért választottuk éppen a *szeplőtelen lobogóját* vallásos szimbólumunknak, arra is megfelelek: Magyarország akkor lett naggyá, amikor első szent királyunk Szűz Máriának ajánlotta fel nemzetét. Akkor volt nagy a magyar, mikor Szent Lászlók, Hunyadi Jánosok és Zrinyi Miklósok a Nagyasszony oltalma alatt indultak hadba, és addig volt nagy a magyar, ameddig nagy Patrónánk képe ott lengett minden magyar lobogón, ott csillogott minden magyar pénzen. Aki tehát azt akarja, hogy ez az ország még egyszer feltámadjon, éljen és nagy legyen, annak azt is kell akarnia, hogy újból Mária országa legyen. Joggal mondta Garay:

„Máriát, ha áldva nem dicséred,
Korcs magyar vagy, rontva ősi véred!”

Ezért indul a Zrinyi Gárda a Nagyasszony oltalma alatt dicső, nemes hadjáratára.

A fogadalmi szöveg végén még azt is megígérik a tagok, hogy a Zrinyi Gárda mozgalmait tehetségük szerint támogatni fogják. Ez az egyszerű ígéret nem ró új kötelességet a gárdistákra, hanem csak azt célozza, hogy a gárda tagjai együttesen is kiszálljanak a magyarság és a kereszt védelmére. Ha tehát a gárda vezetősége tiltakozó gyűlést, színházi

tüntetést vagy egyéb mozgalmat rendez, akkor a tagok, ha csak könnyen tehetik, részt vesznek benne.

Ezek volnának a tagok kötelességei.

Mit akarunk?

Ne rontsd a magyart! Ez a gárda jelszava. Ebben a jelszóban megvan minden, amit tennünk kell: meg kell akadályoznunk és minden megengedett eszközzel irtanunk mindazt, ami a magyarság keresztény erkölcsét tovább ronthatná.

De ez még nem minden. A Zrinyi Gárdának nagyobb tervei vannak a jövőre nézve. Mi nemcsak gyomlálni akarunk, hanem ültetni is; nemcsak rombolni, hanem építeni is. S azért pártolni akarunk minden olyan mozgalmat, intézményt, sajtóterméket, ami a magyarságot visszaemeli arra az erkölcsi színvonalra, amikor még híres volt a magyar nő hűsége és a magyar férfi lovagiassága.

Magyart a magyarnak! Ez második jelszavunk. Magyar dalt akarunk hallani akáclombos falvainkban és nem Zerkovitz-féle héber ömlengéseket; magyar művészetet akarunk látni színpadjainkon és nem tingli-tangliba sem való Szomori-Weisz-féle mocskos operetteket; tisztességes magyar táncot akarunk látni és nem a Dob utca foghagymaillatos tánctermeiben nagy divatra licitált onestepet, twostepet és foxtrottot!

Fehér, keresztény, magyar szellemet bevinni a moziba, színházba, művészetbe, sportba, irodalomba, újságsajtóba: ez a Zrinyi Gárda célja és feladata.

Szervezkedés

S hogy fogjuk e programunkat megvalósítani? Hogy fogjuk a Zrinyi Gárdát megszervezni, hogy képes legyen e nagy célját elérni? Legyen szabad terveinkbe röviden beavatni mélyen tisztelt vendégeinket is.

Hosszú készülődés és erőink megbecslése után ma 10 lelkes ifjú teszi le először ideiglenes, szóbeli fogadását őszig és ezzel a *Zrinyi Gárda megszületett tűzből és Szentlélekből*. Érettségi után még egy pár jelöltünk teszi itt le fogadását, azután felmegyünk Pestre, ahol már nagyban várnak minket és ott egy válogatott ifjúsági gyűlésen csatlakozásra szólítjuk fel a pesti testvéreket. Pesten az illető körökben már hónapok óta készülődnek a Zrinyi Gárda megalakítására és még júniusban több fiatalember fogja letenni ideiglenes fogadását.

Ezzel bizonyos jogalapot teremtettünk meg magunknak, melyre támaszkodva megkezdhetjük az országos mozgalom szervezését. Ez az első 60–80 gárdista még júniusban felhívást bocsájt ki, melyben a magyar keresztény ifjúság és a jóhírű egyesületek előtt ismertetjük a Zrinyi Gárdát és csatlakozásra szólítjuk fel az egész országot.

Nyár közepén azután összehívjuk az ország minden részéből azokat az urakat és fiatalembereket, akik a Zrinyi Gárdáért különösen lelkesednek, három napos lelkigyakorlat tartására, amely lelkigyakorlat alatt végleg kidolgozzuk közösen a gárda szervezetét, szabályait és megbeszéljük első teendőinket.

Ha mindez jól sikerül, akkor megszerezünk a kormánytól a szükséges engedélyeket, megválasztjuk egyházi és világi vezéreinket, csináltatunk tagsági könyvecskéket és jelvényeket (kettős kereszt körfelirással „Ne rontsd a magyart!”) és ősszel egy országos nagygyűlés keretében ünnepélyesen megalakulunk. Ekkor teszik le majd az első tagok első, egy évre szóló írásos fogadalmukat.

Ugyanakkor az egész vonalon megfűjjük a sajtóriadót, hogy az egész ország megismerje célunkat, kötelességeinket. Ha ugyanis ismeri majd az ország népe szándékunkat, jelvényeinket és törvényes védelmünket, akkor gondolom, nem fog már áldozatba kerülni a

színházban, vasúton, utcán való felszólalás és erősen hisszük, hogy hamarosan eltűnnek majd a kirakatokból az erkölcsghalázó képek, könyvek; hamarosan megszűnik majd a „Fidilus” utcai árusítása és a szeméremnélküli zsidóság nem fogja olyan bátran rontani merni a magyart, mint eddig.

Azután sorra kerül a pozitív munka. Pártoljuk a már meglévő nemescélú egyesületeket, például a Movét, a puritán, keresztény ifjúsági köröket és sportegyesületeket; kiadunk fehér dalokat, fehér szépirodalmi termékeket; segítünk megalkotni a fehér mozit, fehér színházat, pártoljuk a keresztény ipart és kereskedelmet, szóval *valóságos keresztény kurzust teremtünk meg a kultúra terén.*

A gárda szervezete

Ami már most a Gárda *szervezetét* illeti, arról egyelőre nem mondhatok véglegeset, mert azt végleg megállapítani csak a nyár folyamán fogjuk tudni, ha az egész országból meghallgattunk hozzáértő véleményeket.

Épp ezért fel fogjuk kérni a Zrinyi Gárda eszméjének híveit, hogy mindennemű ajánlatukat, kérdésüket, tanácsukat és bejelentésüket küldjék be a *Zrinyi Gárda ideiglenes élőkészítőbizottságának* (Cím: Kalocsa, Stefáneum, Pest m.) (Csak válaszbélyeggel ellátott levelekre felelhetünk!)

Annyit már most is elárulhatok, hogy a Zrinyi Gárdát koloniális rendszerre óhajtjuk felépíteni központi vezetéssel.

Ez a rendszer abban áll, hogy lehetőleg minden katolikus egyesület (kongregáció, Jézus Szíve társulat, katolikus Kör, oltáregylet, harmadrend, legényegylet stb. stb.) Zrinyi gárdista tagjai saját egyesületükben tömörüljenek kis szakosztályokká. Ezek a kis gárda-szakosztályok egyesületük, társulatuk gyűlései után vagy előtt tartják megbeszéléseiket, mely megbeszéléseken szívesen látnak olyan vendégeket is elsősorban a Zrinyi Gárda tagjait, kik nem tartoznak olyan egyesületekhez, melyben a Zrinyi Gárdának szakosztálya volna.

Ezek a kis gárdacsoportok egymástól függetlenül végzik működésüket. Szereznek új tagokat, azokat a jelölt idő alatt kioktatják; rendeznek ünnepélyes tagfelavatókat, melyek nagyban elősegítik az eszme terjedését; megbeszélnek, milyen közös mozgalmakat végezhetnének saját községükben, városukban; iparkodnak megfelelni a központokból kapott utasításoknak, szóval a Zrinyi Gárdának harcos kis csapatteit alkotják, melyek nemcsak a Zrinyi Gárda terveit viszik keresztül, hanem saját egyesületükben is a pezsgő életnek, fejlődésnek és buzgóságnak lesznek bővizű forrásai.

Az egyes városokban ezek a kis gárda csoportok szövetséget kötnek egymás között. Választanak egy központi vezérkart a különböző egyesületek buzgó tagjaiból, amely vezérkar (hivatalos néven: a Zrinyi Gárda fiókközpontja) intézi a közös mozgalmakat; terjeszti a gárda nyomtatványait; közli az egyes csoportokkal a főközpont üzeneteit, felhívásait; pontosan elkönyvel minden jelentkezést, belépést, kilépést, stb. Minden városban 3 ilyen fiókközpont alakul: egy a felnőtt férfiak, egy a nők és egy az ifjúság részére. Ezek a fiókközpontok annak az egyesületnek keretében (vezetés, helyiség stb.) működnek, melynek a legtöbb Zrinyi-gárdista tagja van.

Végre Budapesten 3 főközpont alakul (az ifjúság részére már vállalta az egyetemi Mária-kongregáció), amely főközpontok egymással szövetkezve intézik az egész országban működő Zrinyi Gárda-csoportok egységes irányítását, vezetését. Ezek a főközpontok gondoskodnak az igazolványok, jelvények, plakátok, nyomtatványok csináltatásáról és szétküldéséről; összegyűjtik és felhasználják az adományokból és tagsági díjakból befolyt összegeket; állandóan összeköttetésben állanak a vidéki fiókközpontokkal; készítene az egész Zrinyi Gárda működéséről évi kimutatást és statisztikát; gondoskodnak róla, hogy a gárda tagjai

sajtó útján is értesüljenek a közös mozgalmakról, szóval a Zrinyi Gárda főhadiszállását képezik.

Külön lapunk nem lesz, mivel a „Mária Kongregáció”, „A Szív” újság és egyéb hitbuzgalmi lapjaink, sőt a keresztény újságsajtó is bizonytalán örömmel fogják közléseinket közölni és eszméinket hirdetni és terjeszteni.

A Gárda jelöltekéből, tagokból, vezérekéből és pártoló tagokból fog állani. *Jelöltek* azok, akik fogadás nélkül, próbaképpen vállalkoznak a gárdisták működésére. Jelvényük nincs. – *Tagok* a fogadást tett gárdisták, kiknek kötelességéről fennebb már bőven szoltottam. – *Vezérek* az olyan tagok, akik a Gárda szervezésére, toborzására, igazgatására kiválóan alkalmasak. Ők szervezik a közös mozgalmakat, hívnak össze gyűléseket, ellenőrzik és buzdítják a tagokat. – *Pártoló tagok* lehetnek bármely korból és osztályból való egyének, akik bármely okból fogadással nem kötelezik ugyan magukat a gárdában való működésre, de tehetségük szerint támogatni akarják a Gárda mozgalmait. A pártoló tagok között különös említést érdemel a Zrinyi Gárda apródszervezete. Ez az egyes intézetekben, kongregációkban stb. alakul a még nem 18 éves ifjaktól és leányoktól, akik csak koruk miatt nem lehetnek a Zrinyi Gárda rendes tagjai. Külön szervezetük lesz és bizonyos egyszerű, szóbeli fogadással kötelezik magukat, hogy saját körükben: tehát iskolájukban stb. piszkos beszédet és képet stb. meg nem tűrnek.

Az anyagi kiadások fedezésére egyelőre a kultuszminisztérium és nagy pártfogóink nagylelkű segítségére leszünk utalva, később azonban (lehetőleg már jövő télen) zenemű, levél, lap, bélyeg stb. üzlet és fehér mozik nyitása által magunk akarjuk azok jövedelméből költségeinket fedezni. Természetesen tagsági díj úgy a rendes, mint a pártoló tagok részéről is lesz; hogy mennyi, azt megállapítani még nem tudjuk.

Ellenvetések

Ezzel nagy vonásokban vázoltam volna a Zrinyi Gárda célját és mibenlétét és így feladatomban eleget is tettem volna; legyen tehát szabad már csak pár ellenvetésre röviden megfelelnem.

1. Kár a sok új egyesület mellett ismét csak új egyesületet alakítani – mondhatná valaki. Van már elég egyesület, inkább azokat kellene fejleszteni!

Megengedjük, hogy van több régi és új egyesület, melyek a Zrinyi Gárdához hasonló céllal a magyarság megmentésére alakultak. Nem is akarunk mi ezeknek az egyesületeknek konkurenciát csinálni, sőt ellenkezőleg épp a Zrinyi Gárda tagjai lesznek ez egyesületeknek: a kongregációnak, Movénak stb. leglelkesebb hivei. Mindamellett *szükség van egy olyan szabad szervezetre, amely szilárd vallásos alapon áll* és egyesegyedül a keresztény erkölcsök védelmét tűzte ki célul. Mert szerény véleményem szerint ez a legfontosabb kérdés, minden más kérdés előtt, amit okvetlen meg kell oldanunk, ha nem akarjuk nemzetünk sírját saját kezünkkel megásni.

Lelkes rajongással és szent lelkesedéssel csüngünk a nemzeti hadsereg zászlain, mert tudjuk, hogy az a mi magyar szivünkéből született és tudjuk, hogy csak tőle várhatjuk azt, hogy ez az ország újból a mienk legyen; de azt is tudjuk, hogy hiába vérzenek el hőseink a határokon, hiába adja vissza nekünk a nemzeti hadsereg hazánkat az utolsó talpalatnyi magyar földig: ez az ország mégis el fog pusztulni, ha tovább fogja marni szivünket az erkölcstelenség rákfenéje.

A Zrinyi Gárdára tehát minden más egyesület mellett okvetlenül szükség van és mi reméljük, hogy épp a többi egyesületek legjobbjai fognak belépni a Zrinyi Gárdába és viszont a Zrinyi Gárda tagjai lesznek a többi nemes célú egyesületnek leglelkesebb hivei.

De hát nem lehetne-e a Zrinyi Gárda a Mária-kongregációk egy új szakosztálya? Nem és pedig a következő okoknál fogva: A kongregációknak nincs meg az az egységes,

központosított szervezete, mely a Zrinyi Gárda lényegéhez okvetlenül szükséges volna. A Zrinyi Gárdának továbbá közös pénztára lesz, a tagok tagsági díjat fizetnek, ami a kongregációk keretében ki nem vihető. Végre a Zrinyi Gárda nem csak kongreganistákból fog állani, amit az is bizonyít, hogy a 10 alapító tag közül is ez idő szerint még nem mind kongreganista. A Zrinyi Gárdának tehát a kongregációtól is független egyesületnek kell lennie. Ez azonban nem zárja ki azt – ami nagyon kívánatos is lenne –, hogy az egyes kongregációkban legyen a Zrinyi Gárdistáknak külön szakosztályuk és hogy a Zrinyi Gárda egyes csoportjai, vidéki szervezetei a kongregációk helyiségeiben és a kongregációk vezetőiben találjanak otthonra és hivatott vezetőkre.

2. A Zrinyi Gárda eszméje helyes és szükséges – hangzik a második ellenvetés – kellene is az eszmét terjeszteni szóban és írásban, de fölösleges arra ilyen szigorú szervezetű egyletet alakítani. Elvégre keresztény kurzus van az országban, ébred már a magyar, megteszi manapság minden jó keresztény becsületszó nélkül is azt, amit a Zrinyi Gárda akar.

Isten a tanúnk, hogy mi kívánjuk a legjobban, bárcsak így volna. Nem tagadom, észlelhető már hála Istennek az országban valamelyes ébredés, de kérdem, lehet-e ébredésnek, lehet-e igazi keresztény kurzusnak nevezni azt, amikor a közerkölcsi állapot a háború óta nemcsak, hogy nem javult, hanem napról-napra mélyebbre süllyed! Nevezhetjük-e ébredésnek azt, mikor még a jó módú fiatal leányifjúság oly romlott, hogy a tisztaéletű fiatalember alig mehet végig az utcán pirulás nélkül? Nevezhetjük-e ébredésnek azt, amikor színpadjainkon még mindig frivol zsidó színésznők „nevelik jóra” a magyart? Amikor a 600 magyar moziigazgató között 2 kivételével valamennyi zsidó? Amikor Pest utcáin még mindig tisztességsértő plakátok éktelenkednek? Amikor a zsidó sajtó még mindig le meri köpdösni a magyar nép legszentebb eszményeit?!

Ha Horthy Miklós kormányzó őfömlétségének nevét egyes zsidó lapok, tendenciózus gonoszságból állandóan kis h-val írják, ugye akkor méltán háborodnék fel megbotránkozásában az egész ország?

Hát akkor csak olyan ember nem akad széles ez országban, aki tiltakoznék az ellen, hogy a legnagyobb könyvkiadó vállalatok és újságok a mi legfelségesebb Teremtő Urunk és Istenünknek, a magyarok Istenének a nevét, minden becsületes magyar ember legszentebb érzését csizmával taposó arcátlansággal már évek óta, most is, kis i-vel írják?!

És ezt nevezik ébredésnek? Ezt nevezik olyan keresztény kurzusnak, mely önmagától fogja kiölni a népünk lelkét megmételvező szemérmetlen zsidó kultúrát?

Nem! A Zrinyi Gárdára ismét csak szükség van, hogy lendületet, gerincet hozzon a mi álmos ébredésünkbe és úgynevezett keresztény kurzusunkba!

3. A harmadik ellenvetés már súlyosabb az előbbieknél. Igaz, szükség van Zrinyi Gárdára, mondják majd egyesek, csak hogy azt nem gimnáziumból alig kikerült ifjaknak kellene megkezdeni, hanem komoly, tekintélyes férfiaknak országszerte megszervezni.

Mit feleljünk? Először is belátjuk, hogy a Zrinyi Gárda országos szervezése a már állásban levő, tekintélyes férfiaknak a feladata és az is a tervünk, hogy az őszi országos szervezést máris felnőtt uraknak adjuk át. Mi csak megkezdeni akartuk a dolgot és azért szervezzük meg a Zrinyi Gárdát az ifjúság körében, hogy így belevigyük az eszmét a társadalomba és vészkiáltásként szólítsuk fel az országot kereszties hadjáratra a mi fuldokló ifjúságunk megmentésére.

Mindenki igazat fog nekünk adni abban, hogy az ország erkölcsi állapota az utolsó tíz esztendőben szemmel láthatólag, vészes rohamban süllyed folyton alább. Látták ezt a hivatott felnőttek és az egy papságon kívül senki sem tett ellene valami jelentősebbet.

Az előbbi kormányoknak, a társadalom vezetőinek volt idejük mindenféle klubbot, kaszinót, egyesületet, állatvédő és műemlékvédő ligát alapítani, csak a legfontosabbra: a magyar ifjúság, a magyar kereszténység lelkének védelmére nem gondolt soha senki.

De nemcsak, hogy nem gondoltak a hivatottak arra, hogy a törvényeknek megfelelően megakadályozzák az erkölcssértések gombamód való elszaporodását, hanem még minket, katolikus fiatalembereket büntetett meg a fővárosi rendőrség fejenként 50 K.-val, mikor 1914-ben a pesti Népoperában négyszázadmagunkkal egy erkölcssértő és vallásgúnyoló piszkos operett: a „Böském” ellen tüntetni merészeltünk. Tudták ezt a felnőttek, a hivatottak, mert a zsidó sajtó másnap háromhasábos cikkekben fejezte ki megbotráncozását a bátor hitvallás felett és még sem jött segítségünkre senki a hivatottak közül, és így történhetett meg az a szégyen Magyarországon, hogy a rendőrség megbüntette azokat a fiatalembereket, akik az erkölcsösség védelmére keltek és pótolni akarták tiltakozásukkal azt, ami épp a rendőrségnek lett volna törvény szerinti kötelessége.

Ezt tették eddig a hivatottak az erkölcs védelmére. Másképp lesz-e a jövőben, nem tudjuk; de nekünk nincs időnk megvárni azt, míg majd odafönn kezdik meg az erkölcsvédelem megszervezését.

Mi nem akarjuk egész életünket egy erkölcstelen kultúra pestises, bűzhödtt légkörében eltölteni. Napjaink még tiszta ifjúsága keservesen megtapasztalta, milyen erőlködésbe, milyen hősi küzdelembe kerül az ifjúnak ma tisztának maradni. Nem akarjuk ezért apáinkat okolni, akik nem gondoltak a mi védelmünkre és segítségünkre, de *nem akarjuk, hogy a jövő generáció minket okoljon* – és joggal! – amiért nem tettünk semmit az ő védelmükre és segítségükre!

S ezért nem várunk többet egy napig sem, hanem megragadjuk azt a hősizinű máriás zászlót és mi indítjuk meg a harcot, *a keresztes hadjáratot a piszok, a szenny, a bűn, a mocskos zsidó kultúra ellen!*

Megértik-e majd szózatunkat a felsőbb körök, nem tudjuk. Reméljük. De ha egyedül maradunk, mi akkor is neki megyünk az ellenségnek, mert szeretjük Istent, szeretjük hazánkat, szeretjük lelkünket!

4. Utolsó feleletem a kislelkűeknek szól. Nem azokat a kislelkűeket értem, akik félnek a Zrinyi Gárda programjától, mert van okuk rá, hogy féljenek tőle; ezeket mi legfeljebb mint ellenségeinket vehetjük tekintetbe, hanem azokat a kicsinyhitűeket értem, akik nem hisznek a magyar kereszténység jövőjében; akik azzal ijesztgetnek minket, hogy nem fogunk az országban 100 olyan embert találni, aki képes volna megfelelni a gárda követelményeinek és ha találnánk százat, akkor azoknak legszentebb törekvése is megfeneklenék az ország közönyén és ellenségeik gúnyán.

E kicsinyhitűeknek azt felelem, hogy ismerjük a veszélyeket, tudjuk jól, mennyi gúny és támadás fogja érni szent törekvésünket. Számoltunk velük és nem félünk tőlük!

Nem félünk attól sem, hogy kevesen leszünk. Egyelőre nem is akarunk sokan lenni! A Zrinyi Gárda: gárda és nem is volna jó, ha egy kettőre nagyon sokan volnánk. Minél válogatottabbak lesznek a gárdisták, annál többet fogunk elérni tudni.

Különben vizsgáljuk csak meg: tényleg nem fogunk-e száz embernél többet találni, akik képesek volnának a gárda fogadását betartani? Hát mi kell ehhez a fogadáshoz? Vallásosság, tisztaság és bátorság. És akkor azt akarják velünk elhíttetni, hogy nem találunk az országban 100 vallásos, tiszta és bátor embert?

Hisz' ha ez igaz, akkor be kell csuknunk a boltot, akkor bele kell törödnünk abba, hogy ebben az országban már csak a Löw Immánuelek fajzatjának legyen szava!

De mi ebbe belenyugodni nem fogunk soha! S azért ha csalódnunk fogunk is, ha a Zrinyi Gárda zászlóbontására az ország gúnykacaja lesz is a válasz, mi még akkor is megtesszük azt, amit kötelességünknek tartunk!

Sehonnai bitang ember, ki hogyha kell, halni nem mer, mondta még Petőfi is. Én pedig azt mondom, hogy *sehonnai bitang ember, ki hogyha kell, tenni nem mer*, mikor veszélyben a haza becsülete, a magyar keresztények millióinak a lelke!

A karthágói asszonyok hajukból fontak hajókötelet, mikor a haza megmentéséről volt szó, hát akkor csak mi ne tudnánk egy kis áldozatot hozni, mikor a mi hazánkról, erkölcsünkről, lelkünkről van szó?!

Végre is mit csűrjük-csavarjuk a dolgot? Vagy sikerül vállalkozásunk, vagy nem. Ha nem sikerül, akkor vigasztalhat az a tudat, hogy legalább megtettük, amit megtenni tudtunk, és akkor legyen irgalmas ennek a szerencsétlen országnak a jószágos Isten! – vagy sikerül és akkor – akkor ha nem tettünk semmit ...

Hogy számolunk be a jövőnek,
Vajjon fog-e hallgatni ránk?
Mídön a tettek hó nyarában
Oly gyáva-mélyen hallgatánk!

Nem, kedves Ifjak! „Velőt a csontba és vért a szívekbe!” Mi nem leszünk gyávák. Mi nem hallgatunk, mert mi nem hallgathatunk. S azért megragadjuk azt a szent kardot, ha száz ördöggel kellene is megküzdenünk, mert amíg élünk, – inkább meghalunk, de amíg élünk, – nem tűrjük, hogy Mária országa végképp a pokol karmai közé jusson!

A Máriás zászló alá

Ezek után kérdem, megmaradtatok-e szándéktok mellett és akarjátok-e a Zrinyi Gárdát megalapítani? (Akarjuk!) És ha akarjátok, számoltatok-e avval a sok gúnnyal, támadással, mely benneteket első síkraszálláskor érni fog? (Számoltunk!!)

Akkor hát jöjjetek! Emeljétek kezeteiket szent esküre a máriás lobogóra és segítsen benneteket a Szeplőtelen, hogy amit megfogadtok, soha meg ne szegjétek! Utána pedig – mivel gárda himnuszunk még nincs, énekeljétek el az, „Oh Nagyasszony”-t és kérem mélyen tisztelt Vendégeinket is, énekeljenek velünk, de olyan buzgón, olyan szívből, hogy meginduljon tőle a Nagyasszony szíve és áldja meg ezt a mi szerencsétlen, szegény, romlott, édes magyar hazánkat!

Nem fejezhetném be beszédemet találóbban, mint az előttem elhangzott költemény utolsó soraival:

„Ki kell hát tűzni azt a zászlót!
Hadd lengjen nyíltan, szabadon,
Mindegy ha nincs is sas fölötte;
De szent galamb áll őrt azon:
A Szentlélek, kiből születtünk
S ki szíveinkben itt dobog,
Előre hát, míg ő közöttünk,
Az Egyház élni s győzni fog!”

A Zrinyi Gárda felhívása

„Lafranco ismertetésének végén lendületes hevével megragadta az ifjúság szívét, de a hallgatóságát is és félő aggodalmaskodással vázolta a küzdelmeket, melyek a gárdistákra várnak. Mi szeretettel megnyugtadjuk őket: ne féljenek, segédkezet nyújt nekik, hátuk mögé áll híven minden gondolkozó szülő, részt vesz szent harcukban minden nemesen érző nevelő és Isten adta felsőbbség, mert az erkölcsi rombolásból, a felelőtlen szabadosságból, a féktelen léháskodásból volt már untig elég. Fegyvertársi szent szövetség reményében és örömeivel köszöntjük a Zrinyi Gárdát!” A Kalocsai Néplap cikkírója bátorító szép szavaival zárjuk e füzetet, felszólítva „minden gondolkozó szülőt, nemesen érző nevelőt, Isten-adta felsőbbséget”, csatlakozzék a Zrinyi Gárdához, legyen annak vezére, pártfogója, harcosa. Csak az egység és szervezettség biztosítja a sikert. Hő reménnyel várjuk a hozzászólásokat és csatlakozásokat itt Kalocsán is a Stefáneumban,

a Zrinyi Gárda
Előkészítő Bizottsága.